

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 15T/104/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518010489
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Odnoga
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2018:3518010489.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudcom Mgr. Jánom Odnogom, v trestnej veci obžalovaného V. E., K.. XX.X.XXXX B. Q., trestne stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), c) Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a obžalovaného Q. Q., K.. X.X.XXXX B. I., stíhaného pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona vo forme účasti (pomoc) podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 18.12.2018 takto

rozhodol:

Obžalovaní: 1) V. E., K.. XX.X.XXXX B. Q., trvalé bydlisko W. I., J. Č.. XXX/X, t.č. vo väzbe v ÚVV Ilava,
2) Q. Q.Í.S., K.. X.X.XXXX B. I., trvalé bydlisko O. V. X. Č.. XX, t.č. vo väzbe v ÚVV Ilava,

s ú v i n n í, ž e

1) obž. V. E. v Starej Turej, v Myjave a na iných miestach v okresoch Nové Mesto nad Váhom a Myjava asi od polovice mesiaca jún 2018 do 7.8.2018 opakovane volal a písal správy z telefónneho čísla XXXX XXX XXX poškodenej V. Š. na jej mobilný telefón s číslom XXXX XXX XXX, a to proti jej vôli, pričom sa dožadoval jej prítomnosti, pýtal sa kde je, čo robí, vulgárne jej nadával, pričom v čase od júla 2018 komunikácia prešla aj do vyhrážok, keď obž. V. E. opakovane posielal správy poškodenej V. Š., v ktorých jej striedavo písal, že ju ľúbi a zároveň sa jej vyhrážal zabitím, zbitím, dolámaním rúk, rozbitím telefónu a neustále sa jej pýtal, kde sa nachádza a s kým je, pričom jej okrem iného písal výhražné správy dňa 1.8.2018, v ktorých jej hrozil zabitím, zbitím, opakovane jej písal, že ju ľúbi, plače za ňou, v dňoch 2.8.2018 až 6.8.2018 jej písal správy, že ju zoberie so sebou a keď ju nebude mať on, tak ju nebude mať nikto, dožadoval sa komunikácie a stretnutia, hrozbami sa domáhal osobného stretnutia, nech mu zavolá, lebo to nedopadne dobre, vulgárne jej nadával a dňa 6.8.2018 jej aj z ďalšieho telefónneho čísla XXXX XXX XXX posielal správy, v ktorých jej vulgárne nadával, písal jej, že ju ľúbi, chce byť s ňou, kde je a aby s ním komunicovala, lebo jej rozbije telefón, že sa k nej bude správať ako ku kurve a že sa čoskoro uvidia, pričom len v období od 30.7.2018 do 7.8.2018 poškodenú kontaktoval hovormi a SMSkami celkovo 74-krát, čím poškodenej V. Š. závažným spôsobom zhoršoval kvalitu jej života a znepríjemňoval jej ho a zároveň u poškodenej vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie,

2) obž. V. E. a obž. Q. Q.S. dňa 1.8.2018 v čase asi po 05.30 hod. spoločne prišli do obce Poriadie osobným motorovým vozidlom zn. Mazda Premacy EČV: K.-XXXCU, ktoré vlastní obž. Q. Q. a ktoré viedol ako vodič obž. Q. Q., kde zastavili pred spoločnosťou Thermoplastik a čakali, kým pôjde z práce poškodená V. Š.Á., pričom v čase asi o 06.05 hod., ako poškodená V. Š. vyšla pred budovu spoločnosti Thermoplastik, kde jej skončila nočná zmena, obž. V. E. vystúpil z uvedeného vozidla a pred spoločnosťou Thermoplastik išiel k poškodenej V. Š., skríkol na ňu, aby stála, chytil ju za rameno a kričal, aby mu povedala, s kým bola, a nech ide do uvedeného vozidla, pričom poškodená

sa mu snažila vytrhnúť, čo sa jej nepodarilo, obž. V. E. začal poškodenú udierať do hlavy a iných častí tela, pričom jej vulgárne nadával, popritom obž. Q. Q. podišiel s vozidlom do bezprostrednej blízkosti obž. V. E. a poškodenej, následne obž. V. E. poškodenú proti jej vôli vtiahol do uvedeného vozidla na zadné sedadlá a sadol si k nej, na čo obž. V. E. povedal obž. Q. Q., aby zamkol dvere centrálnym uzamykaním, čo obž. Q. Q. aj urobil, po čom hneď obž. Q. Q. ako vodič uvedeného vozidla odišiel vozidlom preč spred priestorov spoločnosti Thermoplastik smerom na Polianku a vozidlo viedol podľa pokynov obž. V. E., proti vôli poškodenej ju obaja obvinení viezli v tomto vozidle, následne zastavili s vozidlom pri pekárni na Moravskej ulici v Myjave, kde poškodenú proti jej vôli držali vo vozidle približne do 07.15 hod., pričom počas toho, ako bola poškodená v uvedenom vozidle, obž. V. E. opakovane kričal po poškodenú, ktorá vedľa neho sedela, že mu hrozne ublížila, kde bola, že ju ľúbi a nech ho neklame, pýtal sa jej, s kým spala, opakovane ju fackoval a udieral,

t e d a

obž. V. E. v bode 1

- inému sa vyhrážal smrťou a ťažkou ujmom na zdraví takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu,
- iného dlhodobo prenasledoval takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu o jeho život a zdravie a podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu jeho života, tým, že sa mu vyhrážal ublížením na zdraví a inou ujmom, kontaktoval ho prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby proti jeho vôli,

obž. V. E. v bode 2

- inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu, uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - násilím,

obž. Q. Q. v bode 2

- úmyselne poskytol inému zadovážením prostriedkov pomoc na spáchanie trestného činu - na bránenie v užívaní osobnej slobody iného bez oprávnenia závažnejším spôsobom konania - násilím,

č í m s p á c h a l i

obž. V. E. v bode 1

- prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona,
- prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), c) Trestného zákona,

obž. V. E. v bode 2

- zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona,

obž. Q. Q. v bode 2

- zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona vo forme účastníctva (pomoc) podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú :

Obž. V. E.

Podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému ukladá ochranné protialkoholické liečenie ambulatnou formou.

Obž. Q. Q.

Podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l), n) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému ukladá ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom podal dňa 9.11.2018 na tunajšom súde obžalobu sp. zn. Pv 605/18/3304-48 zo dňa 7.11.2018 na obžalovaných V. E., K.. XX.X.XXXX B. Q. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), c) Trestného zákona a zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a Q. Q., K.. X.X.XXXX B. I., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona vo forme účastníctva (pomoci) podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť na skutkovom základe ako je uvedené vo výroku o vine tohto rozsudku.

Obaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.12.2018 na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom po poučení o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1, ods. 4 a o následkoch v rozsahu ods. 5 až 8 Trestného poriadku vyhlásili podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, že sú vinní zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Následne preto súd postupoval podľa § 257 ods. 5 Tr. por. a obžalovaným kládol otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por., na ktoré obaja obžalovaní

odpovedali :

c) či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu,

odpoveď obžalovaných : áno

d) či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,

odpoveď obžalovaných : áno

f) či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu

odpoveď obžalovaných : áno

g) či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu,

odpoveď obžalovaných : áno

h) či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako trestný čin,

odpoveď obžalovaných: áno, pričom obžalovaný E. najskôr urobil vyhlásenie iba čo do výroku o vine pod bodom 1/ obžaloby a po vyhlásení o vine obžalovaného Q. po porade s obhajcom, obžalovaný E. urobil vyhlásenie, že je vinný aj čo do bodu 2/ obžaloby.

Nakoľko obžalovaný V. E. ako aj obžalovaný Q. Q. odpovedali na všetky uvedené otázky slovom „áno“ a súd nemal pochybnosti o pravdivosti ich priznania, po zistení stanoviska prokurátora a poškodenej vyhlásenie obžalovaných o vine podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznanej viny nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a ochranným opatrením. Na základe uvedeného, súd potom

obžalovaných uznal za vinných a to V. E. zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), c) Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a Q. Q., K.. X.X.XXXX B. I., zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona vo forme účasti (pomoci) podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Z toho dôvodu súd na hlavnom pojednávaní dňa 14.12.2018 vykonal dokazovanie prečítaním znaleckých posudkov Q.. W. J. č. 104/2018 a č. 105/2018 a oboznámením listinných dôkazov v súlade s ustanovením § 269 a to tak ako je uvedené v zápisnici z hlavného pojednávania, ďalej súd oboznámil podstatný obsah spisov Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 0T/47/2018, 2T/77/2018 a 2T/54/2016 a na hlavnom pojednávaní dňa 18.12.2018 vyhlásil rozsudok.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účastník na dokonanom trestnom čine alebo na jeho pokuse je ten, kto úmyselne poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä zadávaním prostriedkov, odstránením prekážok, radou, utvrdzovaním v predsavzatí, sľubom pomôcť po trestnom čine (pomocník).

Podľa § 21 ods. 2 na trestnú zodpovednosť účastníka sa použijú ustanovenia o trestnej zodpovednosti páchatel'a, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 5 písm. b) Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne u organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že sa páchatel' priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 37 písm. m) Trestného zákona prítiažujúcou okolnosťou je to, že páchatel' bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prítiažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na

zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 48 ods. 2 Trestného zákona súd zaradiť páchateľa na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

- a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,
- b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchateľa hľadí, ako keby nebol odsúdený.

V súvislosti s rozhodovaním o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukladanie trestu uvádzané v § 34 Trestného zákona. Toto ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou.

Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchateľa trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchateľa a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchateľa si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchateľa. Možnosť nápravy páchateľa konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchateľa na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchateľa má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchateľa musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestu pritom treba vždy vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

V intenciách vyššie uvádzaných základných zásad pre ukladanie trestu súd pri prihladnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť nápravy uložil obžalovanému V. E. ako druh trestu trest odňatia slobody a to vo výmere 3 roky a 3 mesiace a obžalovanému Q. Q. ako druh trestu trest odňatia slobody a to vo výmere 2 roky.

Pokiaľ ide o obžalovaného V. E., podľa odpisu z registra trestov a oboznámeného spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/77/2018 obžalovaný bol doposiaľ 6 krát odsúdený za trestný čin

(z toho 3 odsúdenia má zahladené), prevažne za úmyselnú trestnú činnosť marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a jedenkrát za majetkovú trestnú činnosť krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pričom jeho tresty boli doposiaľ podmienené. Naposledy bol obžalovaný E. odsúdený za pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a to trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 2T/77/2018-46 zo dňa 5.11.2018, právoplatným dňa 27.11.2018 na spoločný podmienený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so skúšobnou dobou 54 mesiacov, zákazom činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 54 mesiacov. Zároveň bol podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona súčasne zrušený výrok o vine o prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ako aj celý výrok o treste uložený mu Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 0T/47/2018-51 zo dňa 03.07.2018, právoplatný a vykonateľný dňa 03.07.2018, ktorým bol obvinenému V. E. uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu so skúšobnou dobou v trvaní 48 (štyridsaťosem) mesiacov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu po dobu 48 (štyridsaťosem) mesiacov, ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Zo spisu 0T/47/2018 súd zistil, že obžalovaný V. E. dňa 2.7.2018 spáchal prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za ktorý bol dňa 3.7.2018 Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 0T/47/2018-51 zo dňa 03.07.2018, právoplatným a vykonateľným dňa 03.07.2018 uznaný vinným.

Z výpisu z evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný V. E. bol 6 krát postihnutý za priestupok na úseku dopravy. Zo správy o povesti Mesta Stará Turá vyplýva, že obžalovaný nebol riešený mestskou políciou za spáchanie priestupku.

Pokiaľ ide o obžalovaného Q. Q., podľa odpisu z registra trestov a oboznámeného spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/54/2016, tento bol doposiaľ 4 krát odsúdený za trestný čin, z toho v prípade jedného odsúdenia sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Odsúdený bol opakovane za majetkovú trestnú činnosť krádeží podľa § 212 Trestného zákona a naposledy Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 2T/54/2016 - 279 zo dňa 20.5.2016, právoplatným dňa 14.11.2016 pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom na nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. V tejto veci predmetný trestný rozkaz bol obžalovanému Q. doručený dňa 10.6.2016.

Z výpisu z evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný Q. Q. bol 11 krát postihnutý za priestupky prevažne na úseku dopravy a majetku. Zo správy o povesti Obce Bzince pod Javorinou vyplýva, že obžalovaný nebol riešený na komisii verejného poriadku, bližšie informácie nie sú známe.

Zo správy zamestnávateľa obžalovaného, spoločnosti Wood Service Group, s.r.o., IČO: 44941153 zo dňa 17.10.2018 vyplýva, že obžalovaný v spoločnosti pracoval od 1.2.2016 do 31.12.2017, dosahoval veľmi dobré pracovné výsledky. Bol dobrým pracovníkom, pracovný pomer bol však s ním ukončený, pretože nakoniec prestal chodiť do práce.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd u obžalovaného V. E. zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že sa obžalovaný priznal a svoj čin úprimne oľutoval a ďalej jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že už bol za trestný čin odsúdený. Súd sa teda nestotožnil s názorom prokurátora o existencii dvoch priťažujúcich okolností a to aj podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda spáchanie viacerých trestných činov. Súd nemohol túto priťažujúcu okolnosť priznať, nakoľko súd odsudzoval obžalovaného za spáchania síce viacerých trestných činov, avšak jeden z nich bol zločinom (obmedzovanie osobnej slobody) a preto súd ukladal úhrnný trest podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, teda za viacero úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden bol zločinom, z ktorého dôvodu sa zvyšovala horná hranica najprísnejšieho trestného činu o jednu tretinu, teda zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona z 3 až 8 rokov na 3 roky až 10 rokov a 8 mesiacov. Pri takomto postupe, keďže ide o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby podľa všeobecnej časti trestného zákona (§ 38 ods. 1 Trestného zákona), nemožno duplicitne prihliadnuť aj ako na priťažujúcu okolnosť, pretože by pri ukladaní trestu došlo k porušeniu zásady ne bis in idem, keďže by rovnaká okolnosť bola posúdená aj v rámci zvýšenia hornej hranice trestnej sadzby

najprísnejšieho trestného činu ale zároveň v tomto konkrétnom prípade by dochádzalo aj zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona pri prevahe priťažujúcich okolností. Tá istá okolnosť by teda bola v neprospech obžalovaného pričítaná dva krát. Na jednej strane je síce pravdou, že súd už neukladá povinne trest odňatia slobody v prípade použitia asperačnej zásady nad polovicu upravenej trestnej sadzby ako to bolo v čase prijatia stanoviska Najvyššieho súdu k tejto veci, stále však podľa názoru súdu platí, že jedna a tá istá okolnosť nemôže v neprospech obžalovaného súčasne zvýšiť aj hornú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona ako aj dolnú hranicu trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, keď by bola započítaná aj ako priťažujúca okolnosť.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd u obžalovaného Q. Q. zistil dve poľahčujúce okolnosti a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že sa obžalovaný priznal a svoj čin úprimne oľutoval a ďalej aj podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti v konaní pred súdom príslušnému orgánu a to jednak súdu, keďže obžalovaný svojím vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v podstate odbremenil súd od dokazovania jeho viny, ktorou skutočnosťou napomáhal súdu pri objasňovaní trestnej činnosti (viď tiež stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 44 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 5/2017). Súd túto poľahčujúcu okolnosť priznal obžalovanému Q. aj napriek tomu, že ju nepriznal obžalovanému E., nakoľko obžalovaný Q. prispel k napomáhaniu objasňovania trestnej činnosti tým, že svojím vyhlásením o vine v podstate donútil aj obžalovaného E. k priznaniu v bode 2/ obžaloby, ktorý skutok mali obaja obžalovaný spoločný. Súd pritom uvažoval takým spôsobom, že hoci sa v plnom rozsahu obžalovaný Q. v prípravnom konaní nepriznal, priznal sa k podstatnej časti, pričom svoje priznanie doplnil v celosti vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní, čo bol dôvod, pre ktorý sa nakoniec priznal aj obžalovaný E., ktorý najskôr vyhlásil vinu iba čo do bodu 1/ obžaloby a v bode 2/ neurobil vyhlásenie, pričom po vyhlásení spoluobžalovaného Q., že je vinný v bode 2/ obžaloby, po porade s obhajcom obžalovaný E. sa rozhodol tiež urobiť vyhlásenie aj do bodu 2/ obžaloby, že je vinný. Nepochybne správanie obžalovaného Q. Q. (jeho vyhlásenie o vine) významnou mierou prispelo v tomto konkrétnom prípade k napomáhaniu súdu pri dokazovaní na hlavnom pojednávaní, pretože obžalovaný E. si bol vedomý, že aj v prípade výsluchu jeho spoluobžalovaného, ktorý sa priznal, by jeho vina bola preukázaná, keďže sa obžalovaný Q. priznal k skutku tak ako je uvedený v bode 2/ obžaloby. Z uvedeného dôvodu súd priznal obžalovanému Q. aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, pretože skutočne dopomohol aj k objasneniu skutočností, ktoré spoluobžalovaný V. E. najskôr popieral. Zároveň u obžalovaného súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť a to podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a to že bol už za trestný čin odsúdený.

Obžalovaného E. súd odsúdil zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), c) Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a Q. Q. I., K. X.X.XXXX B. I., zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona vo forme účasti (pomoci) podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Trest ukladal preto podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, kde je základná trestná sadzba od 3 do 8 rokov, ktorá sa u obžalovaného E. zvyšovala v hornej hranici v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona o jednu tretinu až na 10 rokov a 8 mesiacov. U obžalovaného Q. sa z dôvodu prevahy poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 3 a postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona znižovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu na 6 rokov a 4 mesiace. Dolná hranica trestnej sadzby ostala u oboch obžalovaných nezmenená 3 roky.

Súd sa pri konečných úvahách o ukladaní trestu a jeho výmere riadil základnými zásadami pre ukládanie trestu popísanými vyššie a dospel k záveru, že u obžalovaného V. E. je potrebné uložiť mu nepodmienečný trest mierne zvýšený nad dolnou hranicou trestnej sadzby vo výmere 3 roky a 3 mesiace, ktorý trest spĺňa nielen zásadu zákonnosti trestu ale aj jeho individualizácie a spravodlivosti a to vzhľadom na konkrétne okolnosti spôsobu spáchania viacerých trestných činov, ich následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd teda vychádzal z toho, že na jednej strane obžalovaného možno negatívne hodnotiť vzhľadom na už predchádzajúce odsúdenia, ktoré boli podmienečné a zjavne nevedli k jeho náprave, pretože sa obžalovaný opätovne dopustil spáchania tento raz trochu úmyselných trestných činov, pričom jeden bol zločinom. Na druhej strane súd viac trest nezvyšoval, nakoľko sa v prípade obžalovaného jedná o jeho prvý nepodmienečný trest odňatia slobody, preto tento podľa názoru súdu bude mať na neho dostatočný prevýchočný efekt, dostatočne ochráni spoločnosť pred páchaním ďalšej trestnej

činnosti zo strany obžalovaného. U obžalovaného možno očakávať, že v budúcnosti, po odpykaní prvého nepodmienečného trestu a absolvovaní protialkoholického liečenia, ktoré mu súd uložil, pretože aj predmetný skutok minimálne pod bodom 2/ spáchal pod vplyvom alkoholu, povedie riadny život a nebude sa viac dopúšťať trestnej činnosti. Súd pritom obžalovanému E. ukladal samostatný trest, nakoľko sa dopustil spáchania žalovaných trestných činov po právoplatnom odsúdení za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v konaní sp. zn. OT/47/2018, pričom na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že bol tento výrok o vine a treste následne trestným rozkazom v konaní 2T/77/2018 zrušený.

Pokiaľ ide o obžalovaného Q. Q. súd sa pri konečných úvahách o ukladaní trestu a jeho výmere riadil základnými zásadami pre ukládanie trestu popísanými vyššie a dospel k záveru, že u tohto obžalovaného, ktorý bol účastníkom na dokonanom trestnom čine zločinu obmedzovania osobnej slobody ako pomocník v zmysle § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a u ktorého sa preto na trestnú zodpovednosť podľa § 21 ods. 2 Trestného zákona použijú ustanovenia o trestnej zodpovednosti páchatel'a, uložený nepodmienečný trest vo výmere 2 roky, splňa nielen zásadu zákonnosti trestu ale aj jeho individualizácie a spravodlivosti a to vzhľadom na konkrétne okolnosti spôsobu spáchaného trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy ako aj na postoj obžalovaného, možnosti jeho nápravy a na význam a povahu jeho účasti na spáchanom trestnom čine. Súd pri rozhodovaní o výške trestu odňatia slobody, ktorý druh trest musel súd obligatórne v prípade obžalovaného ukladať v zmysle § 34 ods. 6 Trestného zákona, prihliadol aj na samotný postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu, teda, že sa k jeho spáchaniu priznal, trestný čin oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný. To bol jeden z dôvodov, prečo podľa názoru súdu pripadal do úvahy postup podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu SR uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov č. 5/2017, z ktorého dôvodu súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody pod zákonom určenú zvýšenú dolnú hranicu trestnej sadzby, keďže obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny. V tomto prípade súd pri ukladaní trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v súlade so zásadou individualizácie trestu prihliadol u obžalovaného aj na jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti, jej priznanie a ľútosť ako aj to, že obžalovaný nebol páchatelom tohto trestného činu ale „iba“ pomocníkom. Je síce pravdou, že u pomocníka sa trestná zodpovednosť odvodzuje od zodpovednosti páchatel'a trestného činu, súd je však toho názoru, že by nebolo spravodlivé, aby účastník (pomocník), ktorý nepoužil žiadne násilie voči poškodenej, bol potrestaný rovnako prísny trestom ako páchatel' trestného činu, ktorý na jeho spáchanie použil násilie, pretože musí existovať hranica, ktorá oddeľuje jednotlivé konanie obžalovaného a pomocníka vo vzťahu k uloženým trestom pri porovnaní konania obžalovaného a konania pomocníka, ktorý nepoužil žiadne násilie. Nemožno odhliadnuť ani na prevahu poľahčujúcich okolností u obžalovaného Q. a na to, že to bol práve on, kto určitým spôsobom napomáhal súdu k priznaniu sa aj obžalovaného E., ktorého v podstate svojím vyhlásením viny donútil tiež sa priznať k spáchanej trestnej činnosti. Pozitívne ho možno hodnotiť aj vzhľadom na to, že v minulosti, do konca roku 2017 pracoval, pričom je možné predpokladať, že sa po odpykaní trestu opätovne zamestná. Je potrebné dodať aj to, že celá trestná činnosť bola podmienená obžalovaným V. E., bola páchaná vzhľadom na jeho „vzťah“ k poškodenej a v podstate podľa jeho pokynov, a „v jeho záujme“. Na druhej strane však konanie obžalovaného Q. v žiadnom prípade nemožno bagatelizovať a súd neuveril ani tomu, že obžalovaný Q. o ničom dopredu nevedel, a že sa v podstate ocitol v tejto situácii len náhodou, pretože obžalovaný Q. určitým spôsobom dopomohol obžalovanému E. k spáchaniu trestnej činnosti, pretože ho jednoducho doviezol na miesto, pričom obžalovaný E. mal v danom čase zákaz činnosti viesť motorové vozidlá, ďalej sledoval celú situáciu z vozidla, s týmto po určitej dobe ako videl ako obžalovaný E. napáda poškodenú a snaží sa ju násilu donútiť ísť k vozidlu, prišiel do bezprostrednej blízkosti obžalovaného E. a poškodenej a následne podľa pokynu obžalovaného E., keď už bola poškodená vo vozidle, zamkol dvere centrálnym uzamykaním a viedol vozidlo podľa ďalších pokynov. Obžalovanému priťažuje aj to, že bol v minulosti viac krát súdne trestaný podmiennečne a aj nepodmienečne, ktorý nepodmienečný trest si v súčasnosti odpykáva v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Je zrejme, že podmiennečný trest by v prípade obžalovaného už nemal potrebný efekt nápravy, nakoľko predchádzajúce podmiennečné tresty nemali pre neho žiadny efekt nápravy. Pokiaľ obžalovaný poukazuje aj na svoje zdravotné problémy a na to, že väzenie mu z toho dôvodu neprospeje, súd je toho názoru, že pokiaľ obžalovaný bol schopný aj vzhľadom na svoj zdravotný stav páchať trestnú činnosť, resp. napomáhať jej páchaniu, musel si byť vedomý už vtedy aj možných následkov z takéhoto konania. A pokiaľ mu zdravotný stav nezabránil v účasti na páchaní trestného činu, nemôže byť teraz táto skutočnosť vykladaná v jeho prospech s tým, aby mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody. Obžalovanému súd preto uložil nepodmienečný

trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a to samostatný, nakoľko ho odsudzoval za trestný čin spáchaný až po tom, čo mu bol doručený trestný rozkaz v konaní sp. zn. 2T/54/2016. Takto uložený trest súd považuje vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti za zákonný a spravodlivý.

Zároveň uložené tresty podľa názoru súdu naplňajú účel trestu, plnia funkciu ochrany spoločnosti a to tak individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaných zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na vykonané znalecké dokazovanie oboznámením znaleckých posudkov č. 104/2018 a č. 105/2018 vypracovaných znalkyňou MUDr. Slávkou Lenerovou súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému V. E. uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou a obžalovanému Q. Q. ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.